

IGLOOHOST

Neó Wax Bloom

[Brainfeeder / Neon Music, 2017]

∞, (ABSZTRAKT ELEKTRONIKA,
WONKY BUBBLEGUM BASS)

/ A teljesen átlagos ír fiatal, Seamus Malliagh egyhangú kisvárosi élete gyakran fantáziálásba futott ki. Az egyik ilyen szeánsz eredménye egy saját mitológia kidolgozása lett, boszorkánykalapot viselő kukacokkal, akik különböző portálokra haladnak át. Az időközben a zenekészítésbe is beletanuló producer első nagyobb hatású EP-je is ebben az univerzumban játszódtott, ahogy a mostani debütlemeze is: ezúttal éppen a Manu bolygón járunk, ahol Igloohost szimbóluma, két szemgolyó is felbukkan. Látszólag semmi értelme az egésznek – és tényleg nincs is sok –, ráadásul első hallgatásra a lemez is pontosan ezt nyújtja: egészen elképesztő kavalkád, viszont míg a mitológia csak maximum a legelhivatottabbnak marad izgalmas, addig a zene tele van kapaszkodókkal és meglepő megoldások okozta örömforrásokkal. A producer az ír kisváros unalmát kihasználva rengeteg időt töltött az interneten, az éppen kurrens internetes művészet és a breakcore mellett megragadta Flying Lotus zenéje, akit folyamatosan bombázott dalaival, hátha felfigyel munkásságára a fura instrumentáliship hop alapembere. Igloohost sikerrel is járt, 2015-ös EP-je már a FlyLo alapította Brainfeedernél jelent meg. És elérkeztünk 2017-hez, a Neó Wax Bloomhoz, az első nagylemezhez, ami nagyon hamar nagyon nagy visszhangot váltott ki az idejüket interneten töltő zenerajongók körében. Az aktuális sikernek a PC Music évekkel ezelőtti legjobb pillanatait megidéző single, a White Gum ágyazott meg, ebben éppen az egyik grime up-and-comer, AJ Tracey korai slágerét hangmintázza Igloohost. A White Gum jó itiner, hogy milyen az album egésze: felgyorsított, ismerős-ismeretlen hangminták, folyamatosan emelkedő BPM (az utolsó számnál már 200 felett járunk)

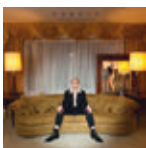
IGLOOHOST

mellett minden irányból érkező hangok és váratlan tempóváltások. Csak egy gyors lista, hogy milyen irányzatokat lehet kihallani a dalokból: bubblegum bass, wonky, EDM, footwork, drillandbass és még hosszan lehetne sorolni ezek izgalmasabbnál izgalmasabb, nagyon szórakoztató párosításait. Ugyanakkor lehet bármennyire is izgalmas, amit hallunk, ha annyira sok mindent sikerült összepakolni, hogy a Neó Wax Bloom olyan, mint egy 40 perces dj-mix, ahol nehéz szétszálalni a különböző dalokat. Persze az is igaz, hogy már régóta tudjuk: a mixtape-ek korában nehezen kategorizálható, hogy mi egy lemez és mi nem az. *Szepesi Dániel*

KULCSDAL White Gum

8.5/10

TORRES

Three Futures

[4AD / Bertus, 2017]

ARTROCK | INDIETRONICA

/ Egészen fantasztikus, de a 2013-ban berobbant három új dalszerző-tehetség, 2015 után 2017-ben is megint egyszerre jelentkezett lemezekkel. Waxahatchee masszívabb, mint valaha, a legünnepeltebb Courtney Barnett folytatja a megnyerést egy cukiskodó közös albummal Kurt Vile-lal, de a legizgalmasabb még mindig Torres. És ahogy tőle várni lehetett

TORRES

(remélni), ezúttal is új territóriumot jelölt ki, majd lakott be magának. A dobok gépiesebbek, jóval több az elektronika, nőtt a szintetizátorok szerepe, a gitárhangokra pedig a spártaibb megszólalásban jut több figyelem. Játékosabbak, elkalandozóbbak az azon vitt szövegek, de a lényegét inkább továbbra is a karakteres ének, a berántó énekdalok és a szemet kikerekítő szövegek jelentik. Torres megnyer egy pazarul kacskaringós melódiával, felizgat egy ihletett hangszereléssel – ami még az újdonság erejét is hordozza –, aztán olyat mond, hogy próbáld helyre tenni. A Three Futures a test lemeze, elsősorban Torres testéről szól persze, arról, hogy az énekes-dalszerző sokáig rosszul használta, nemtörődöm hanyagolta el magát, most viszont már próbálja élvezni, bármelyik lyukát, szegletét, kis redőjét, ahogy csak tudja. És tudja. *A nyelv, ami kipofozza az agyad* – ehhez nem kell nagy fantázia, hogy kitaláljuk, miről szól. „I am not a righteous woman, I'm more of an ass man” – ehhez sem. De Torres hagy teret a képzeletnek is, háromféle jövőt vázol a múltban – bár ugye mind tudjuk, hogy melyik valósult meg közülük. Az album végig fenntartja a figyelmet, tereli, piszkálja azt, úgy, hogy miközben lassan bomlanak ki az egyes dalok és ismételt meghallgatással mutatnak egyre többet magukból, mégis már elsőre nagyon intenzívek. Vagy érzékiek, kinek hogy. A 4AD-nél ez Torres első megjelenése és örülhet a kiadó, hiszen az ösztönösebb debütálás és a mélyebb második LP után kaptak egy nagyon magabiztos, kidolgozott, a maga világát tökéletesen felépítő anyagot. Ami ugyan biztosan nem lesz sokak lemeze, de keveseknek nagyon be fog ragadni. Én közéjük tartozom. *Dömötör Endre*

KULCSDAL Skim

9/10

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

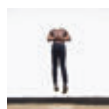

RECORDED

MOSES SUMNEY

MOSES SUMNEY**Aromaticism**

[Jagjaguwar / [PIAS], 2017]

ARTPOPOS NEOSOULBLUESJAZZ

A tavalyi Solange-LP-n is vendégeskedő Moses Sumney debütalbuma

egyszerre háttérzene lepedőakrobatikához, konceptlemez arról, milyen szerelem nélkül élni és egy ihletett, műfajokon túlmutató énekes-dalszerző bemutatkozása. Míg az alapokról egyszerre juthat eszünkbe Flying Lotus kozmikus jazzze, Arca hipnotikus ambientje vagy Gilberto Gil, addig Sumney hangjában egyszerre van meg Jeff Buckley melodramája és Prince fülledtsége is. Ráadásul az év legjobb szövegei közül is sok szerepel itt. Hallani fogunk még róla. *Kollár Bálint*

KULCSDAL Doomed**8.5/10****FOUR TET****New Energy**

[Text, 2017]

DOWNTEMPO, AMBIENT, HOUSE

Közel húszéves karrier és több mint tíz nagylemez után a nemzetközi elit

dj-k és producerek közé tartozó Four Tetnek már nem kell bizonyítania semmit hallgatói előtt: megcsinálta, amit kellett. És talán a *New Energy* az első albuma, amin Kieran Hebden ennek megfelelően viselkedik. A számkor egyik fele amolyan karrier-áttekintő jelleggel lavírozik különféle downtempo- és ambient-világok között, a másik fele pedig az éppen aktuális house-trendekkel halad együtt, de olyan lazasággal, amit ritkán

hallani. Meglepő, de vélhetően pont az attitűd miatt a *New Energy* hosszú évek óta a legjobb Four Tet-album. *Velkei Zoltán*

KULCSDAL Two Thousand And Seventeen**9/10****MARYAM SALEH, MAURICE LOUCA & TAMER ABU GHAZALEH****Lekhfa**

[Mostakell, 2017]

ARAB AVANTPOP

Az arab zene megújításának legnevesebb alakjai, két egyiptomi és

egy palesztin hozta össze ezt az elképesztő lemezt, amin ott kavargó a hagyományos és populáris arab zene, az avantgárd és a költészet [Mido Zoheir versei]. Tényleg kavargó: az egyes rétegek egymásba folynak, bújócskát játszanak; a hangok felelgetnek, majd összefonódnak; az elektronika finoman eljárszik azzal, ami útjába kerül. Közben pedig érzelmes, fájdalmas, felemelő – és még húzása is van, de milyen. Kimeríthetetlen. *Rónai András*

KULCSDAL Mazzikaw Khof**10/10****THE WEATHER STATION****The Weather Station**

[Outside, 2017]

FOLK

Talán csak nekem tűnik úgy, de mintha az utóbbi időben örömtelien

megszaporodtak volna a hatvanas-hetvenes évek nagyszonyainak modorában alkotó

folkos-americanás-softrockos énekes-dalszerző nők, finom, elegáns, stúdióillatú lemezekkel, vízléses, időtlen hangzású dalokkal, okos, személyes dalszövegekkel, nagy érzelmeket közvetítő énekhangokkal, ésatöbbi. Az egyikük kicsit Vashti Bunyanra emlékeztet, a másik Karen Carpenterre, a harmadik meg – mint a Weather Station néven zenélő Tamara Lindeman – mondjuk Joni Mitchellre. Lindeman a műfaj tradicionálisabb válfaját műveli, nincsenek pszichedelikus vagy gótikus kanyarok, csak ragyogó, tiszta, ihletett észak-amerikai popzene – amúgy meg lásd mint fent. Én még nem unom. *Szabó Sz. Csaba*

KULCSDAL Kept It All To Myself**8.5/10****HANNAH PEEL****Mary Casia: Journey To Cassiopeia**

[My Own Pleasure, 2017]

INSTRUMENTÁLIS FÚVÓS-ELEKTRONIKA

Indiefolkos dalszerző-előadóként indultál, annyira átlagos

vagy, hogy még te is érzed: ki kell törni innen. Naná, hogy artpop, kis elektronikát is keverjünk bele, persze, ez a zeitgeist. Bocs – ez, bár már nem rossz –, de még mindig nem lehet megjegyezni téged. Még több ritmus? Rajtad valahogy az sem segít, félre ne érts, van benned valami, most már tisztán hallatsz, de ezt a norvégok hatezerszer jobban csinálják. Legyél bátrabb, vagy nem is tudom, legyél jobb, erőlted meg magad. Nna. Fúvósok, nagyon sok fafúvós és analóg szintik. Ez már ötletszerűbb, jó, jól is csinálod, van hozzá füled. MÉR nem ezzel kezdted? Baszki, ez szép volt, jó nagyra nyílt, monumentális. Megy ez, ja és értem is, kellett az eddigi út, hogy minden összeérjen. Akkor jó, akkor megérte, lthakából a Cassiopeiára. *Dömötör Endre*

KULCSDAL The Planet Of Passed**Souls****9/10****IBEYI****Ash**

[XL Recordings / Bertus, 2017]

AFROSOUKTRONIKA ARTPOP

A kétszólamban legjobb ikertesópár Ibeyi zenekar a két évvel ezelőtti

ígéretes debüt után másodjára modernebbnek hat és szellős dalszerkesztésben sem a legrosszabb. A fejlődés egyértelmű, a dalok dalszerűbbek, tudatosabbak, többször egészen slágeresek, hallgatóhoz közel férközök. Néha azonban még túlzottan is művészkedők, mintha a szerzők nem tudnák eldönteni, hogy r&b-sztárok lennének inkább vagy Kamasi Washingtonnal menő jazzartpop-úttörők. Benne van, hogy ez volt a művészi csúc, de az összhatás inkább az, hogy még egyáltalán nem, hanem jöhet valami igazán megrázó is onnan, ahonnan ez jött.

*Dömötör Endre***KULCSDAL Wanna Be Like You****8/10****KAITLYN AURELIA SMITH****The Kid**

[Western Vinyl, 2017]

AMBIENTRONIKA HANGKOLLÁZS-ARTPOP

Ha valaki Orcas Islandre születik, ami egy patkóalakú, alig lakott szigetet

a kanadai határnál Seattle fölött, az vagy elveszik az erdős hegyekben, vagy elveszik otthon, a szobájában a netről rendelt, hidrolánnal leszállított elektronikus hangkeltő eszközök világában. Kaitlyn Aurelia 2012 óta jelentkezik egyre izgalmasabb lemezekkel, a tavalyi *Ears* már komoly figyelmet kapott, az idei *The Kid* pedig annál is jobb, hiszen a hangok zubogó-sisteregő játéka mellett elmozdult a kísérleti pop irányába és a hangmester-producer ott sem ötletlen. Ötletlen estéken nagyon betölti a teret.

*Dömötör Endre***KULCSDAL To Feel Your Best****8/10**

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

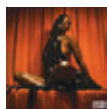
GODSPEED YOU! BLACK EMPEROR**Luciferian Towers**
(Constellation, 2017)**POSTROCK**

Egy tízéves szünet után a montreali gitárene- és zenekarnév-újító

Godspeed You! Black Emperor ott jár második működési fázisában, ameddig az elsöben jutott: a harmadik lemezről. És ahogy 2002-ben a *Yanqui U.X.O.*, úgy most a *Luciferian Towers* is meg fogja osztani a rajongókat, sokaknak biztosan hiányozni fog az agresszív és a mélységes reménytelenség, ami eddig áradt zenéjükéből. Talán ez az első GY!BE-album, aminél beugorhat a „pozitív” jelző, de ezt csak úgy értsük, hogy azok a bizonyos, eddig ledönthetetlenek hitt Ördögi Tornokok falai most mintha elkezdenének repedezni a lent lévő kordításától. *Mika László*

KULCSDAL *Anthem For No State,*

Pt. III

7.5/10**KELELA****Take Me Apart**
(Warp / Neon Music, 2017)**ELEKTRONIKUS R&B**

Kelela bemutatkozása, a 2013-as *Cut 4 Me* mixtape volt a bass music és egy valódi (nem hangmintázott) énekesnő első nagy találkozása – és ezen túl is remek volt. A végre

KELELA

kijött első „rendes” lemez ehhez képest az énekesnőt helyezi középpontba, az elektronika inkább követi a dalok mozgását: közeledést és távolodást, érzelmi és testi (akár: csak testi) értelemben egyaránt; ahogy a dalok csábítanak, ellöknek, elbizonytalanodnak magukban és elbizonytalanítanak. Nem forradalmi, de bőven jó lemez azért. *Rónai András*

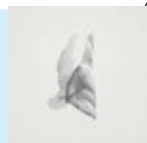
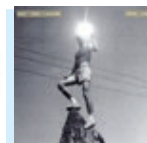
KULCSDAL *Take Me Apart***7.5/10****KAMASI WASHINGTON**
Harmony Of Difference

(Young Turks / Bertus, 2017)

JAZZ

Roppant erőteljes – ám sokak szerint széttartó – tripla debütlemezen végig

az ég felé tartott ökölrel fújta szaxofonját Washington, most viszont mintha kicsit visszavett volna mind az ambícióból, mind a kinyilatkoztatás igényéből friss minialbumán. Ennek ellenére bő fél óra alatt is magabiztosan ugrál műfajról műfajra, hogy a funkos és latinjazzes kikacsintások után a tőle már-már megszokott vintage, Coltrane-szerű spirituális jazzes *Truth*-szal tetőzze be az igazi jazzfejek szerint talán túlságosan is könnyed, de mindenképpen hatásos és helyenként tényleg lenyűgöző anyagot – amivel biztosan behúzza néhány nem jazzfejet is. *Csada Gergely*

KULCSDAL *Truth***8/10****MAGYAR TREKK DJ-KICKS-MIXBEN.****ELEKTRONIKUS TÁNCZENE****AZ ÉV LEGJOBB DEBÜTLEMEZE, AZ ŐSZ LEGNAGYOBB MEGLEPETÉSE, EGY REMEK SORLEMEZ ÉS EGY HANGULATOS, MAGYAR VONATKOZÁSÚ MIX CD OKTÓBERI ÖSSZEÁLLÍTÁSUNKBAN.**

/ Óriási elvárásoknak kellett megfelelnie az északír **Bicep** duónak, miután közel hét év aktív zenélés, megannyi sláger után végre bejelentették első albumukat. Az eredmény? Olyan játszi könnyedséggel ugrották át a léceket, hogy az már felháborító. A cím nélküli gyűjtemény (*Ninja Tune / Neon Music, 2017*) gyönyörűen idézi fel a kilencvenes évek végi progresszív house/trance- és chillout/break-korszakot, *Northern Exposure* vibe-ok mindenhol (különösen a válogatássorozat legendás második részének első cd-je ugrik be, ha mond ez még bárkinek is valamit), de közben az egész aktualizálva is van. Nagyon erős album, komoly esélyes az év végi elektronikus toplisták dobogóinak valamelyik fokára.

A poszt-dubstep generációból kevés előadó tudta úgy felépíteni magát, mint a nottinghami Matt Cutler aka **Lone**. Hét nagylemezzel a háta mögött jócskán túlszárnyalta a kortársait (ráadásul mindig jól időzített azokkal a témákkal, amikre éppen felhúzta az aktuális albumát), és az utóbbi években dj-ként is sikeres lett. Remek választásnak bizonyul a *DJ-Kicks* (!K7, 2017) sorozatba is: ugyan meglepően konzervatív szelekcióval állt elő, de az egész roppant koherens. Egy pillanatra sem törik meg az elképzelése, és a saját számai is kiválóak. Downtempo, hiphop és house egy órában, a széria korai rajongóinak kifejezetten ajánlott,

mi pedig örülhetünk, mert Gnork révén magyar vonatkozása is van a mixnek.

Ami sikerült Lone-nak, az nem nagyon akart eddig bejönni a **Mount Kimbie**-nek: egy zseniális debütlemez, majd egy sokat kísérletező és sokszor saját magát sem találó második album – és négy év teljes csend – után hozták ki a *Love What Survives* (Warp / Neon Music, 2017) című harmadikat. Ez most szerencsére nagyon jól működik. A motorik ritmusok áthatják a számokat, és ezek végre azzal az eredetiséggel szólnak meg, ami a korai éveiben jellemezte a duót. Poszt-dubstep helyett rock, törtütemek és absztrakt keretek dominálnak, meg vendégfronton James Blake, Micachu és King Krule.

A **Jabu** nevű bristolai ambient-alt-r&b páros ritkás megjelenéseiben mindig nagy potenciál rejtőzött – öröm hallani, hogy a *Sleep Heavy* (Blackest Ever Black, 2017) című új album beváltja az ígéretet. Elsőre talán fura, hogy a sötét techno/drone/hardcore/punk zenékben utazó Blackest Ever Black adta ki a lemezt, de sokadik hallgatásra az eddigi katalógus inverzeként értelmet nyer. Rendkívül légyes alapok, gyönyörű vokálok és szép formák jellemzik a *Sleep Heavy*-t, ami így nem csak egy tehetséges formáció öndefiniáló mesterműve, de az ősz egyik nagy meglepetése is. *Velkei Zoltán*

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

